

TEATRO

“Corrupción en el Palacio de Justicia”

Dins dels actes celebrats amb motiu de la III Setmana de la Joventut, hem pogut admirar, una vegada més, a l'escenari del «Casino - Club de Ritme», l'agrupació artística «Palestra», de Sabadell, amb la interessant i punyent obra dramàtica «Corrupción en el Palacio de Justicia», de l'escriptor italià Ugo Betti, traduïda al castellà per José Luis Alonso.

Ugo Betti, nascut el 1892, es dedicà primerament al conte i a la poesia. A partir del 1927, escriu només obres de teatre. Exercí la carrera de magistrat, i això, sens cap mena de dubtes, influí poderosament en les seves meditacions i també en les seves fonts d'inspiració. Fixem-nos que la majoria dels personatges creats per ell són pecadors o bé víctimes. El poeta indaga en l'abís sense fons de la consciència humana i en les veus misterioses de la natura. Gairebé sempre es respira una evasió de la realitat, a través d'una amarga experiència religiosa.

S'ha dit que és continuador del teatre de Pirandello, encara que, en Betti, l'anàlisi de la cosa psicològica i del subconscient deixa pas a interrogants de major abast metafísic. Podem dir, amb tot, que si en el teatre de Pirandello hi ha quelcom de sofisma, en el de Betti hi ha quelcom d'èmfasi.

Ens ha deixat una trentena d'obres. Citarem només «Notte in casa del ricco», «Ispezione», «Delitto all'isola delle capre», «Il giocatore» i la que avui comentem.

En totes elles hi ha un accentuat alè poètic, una ànsia de vida i, per damunt de tot, un desig d'esbrinar els perquèns suprems. En moltes pàgines, crues, doloroses, trobem la pregunta aspra, a voltes desesperada i colpidora: «Qui som?», «On anem?», «Déu, on sou?». I un afany terrible de justícia i de pietat.

Com asseguren alguns crítics, el conjunt de la seva obra se'ns revela com un nou romanticisme que vol superar l'esteticisme barroc de D'Annunzio i l'elàstica problemàtica de Pirandello. Dintre dels seus límits ha creat un llenguatge humà, fermament inserit dins les exigències de la tècnica teatral més pura, que posseeix una claredat i una personalitat pròpies.

El destí humà, i més concretament el problema del mal en l'home i la necessitat

d'una justificació salvadora, constitueixen el «leit-motiv» de la seva producció, en la qual el silenci és sovintment l'única resposta a una angoixosa inquisició i on sols la mort es presenta com a redempció salvadora.

«Corrupción en el Palacio de Justicia» és considerada la seva obra mestra. Ens presenta, sota la capa d'una anècdota típicament policíaca, un cas, o millor dit, un conflicte de consciència, amb un tractament obsessiu i angoixós, que va «in crescendo» a mesura que avança l'acció.

Al Palau ha entrat la corrupció. Hi ha un magistrat que, sota la toga irreprotxable, amaga un delictes una «pústula leprosa». A tots els magistrats — presumptes culpables — els interessa cercar i trobar el responsable. Tota l'obra, doncs, no és res més que una busca anhelant de la veritat i un autèntic examen de consciència de cada personatge, fet en veu alta i de cara al públic, principalment del protagonista — el magistrat Cust — que viu en una por constant. Al final de l'obra, quan ja sembla tot solucionat (un altre magistrat, innocent, s'ha confessat autor del fet punible) ell sap que, en el fons, no ha assolit res. Perquè malgrat haver aconseguit el seu propòsit material, no troba ni pot trobar la pau necessària, la tranquil·litat anímica. I llavors sap que cal confessar, que no li queda altre recurs que descarregar la seva consciència i pagar la seva culpa. Comprèn definitivament que si bé la justícia humana pot equivocar-se, la de Déu és infal·lible. El resultat és una obra seriosa, transcendent, profunda, ben pensada, i sobretot, i això és el més important, que fa pensar.

No cal pas que diguem que una obra d'aquestes característiques, rica d'intencions i d'idees, i de molt poca acció escènica, és d'interpretació força envitricolada. L'elenc «Palestra», de Sabadell, ens oferí, com sempre, una actuació plèdrica d'encerts. No ens cansarem de repetir que, amb la seva constància, disciplina i intel·ligència, han assolit allò que creiem que és fonamental en tota representació escènica: la unitat d'una col·laboració harmoniosa. I aquesta unitat, resultat d'una fecunda conjunció dels diversos elements que formen l'agrupació, dona sempre els fruits més òptims.

Els tres pilars sobre els quals s'aguanta la mèdul·la de l'obra són els tres magistrats Cust, Cruz i Vanan. Tres psicologies totalment diferents i oposades i difícils de plasmar. Requereixen uns intèrprets de primera qualitat.

Sebastià Sellent (Cust), que hem vist actuar per primera vegada, ens causà una grata impressió. Fou, pel nostre gust, l'heroi de la vetllada. Ens demostrà que havia estudiat a consciència, i sabé expressar totes les complicades reaccions del protagonista, torturat per l'ambició i l'enveja.

El seu treball fou un prodigi de naturalitat, i sabé mantenir dignament la idiosincràsia del personatge durant tota l'obra, tant amb la dicció com amb l'expressió i la gesticulació, sense caure mai en l'afectació ni en la grandiloqüència i sense donar mostres de cansament.

El secundà admirablement Esteve Bertran, qui incorporà Cruz l'home malalt bon xic banyarriquer, embrutit físicament i moral, però amb moments d'energia fins a cert punt agra i esquerra. La seva actuació, plena de matisos de tota mena

Josep Mª Avellaneda, amb un maquillatge perfecte, interpretarà Vanan, el President del Tribunal personificació de la senectud, de l'home ja acabat i vençut per la vida i les circumstàncies, però que encara serve, en certs moments, un posat altiu. La seva interpretació fou del tot ajustada.

Usant uns termes futbolístics, avui tan en voga, podem dir sense por d'equivocar-nos que, amb una «tripleta central» així, forçosament s'han de guanyar tots els partits.

Isabel Montserrat (Elena), expressà perfectament tot el candor i la innocència de la filla del primer magistrat, en l'única escena en la qual parla, i que és de les més espinoses i importants de l'obra.

De l'Inspector Bezi se n'encarregà correctament, però pot-er amb un xic de fredor, Antoni Abadal. Arrodoniren el conjunt, del tot compenetrats amb llurs papers, Mercè Gil, Francesc Umbert, Salvador Fité, Francesc Gilabert, Pompili Avellaneda, Josep Segarra i Lidre Salas.

Aquesta vegada no ens acabà de convèncer del tot la lluminotècnica, ideada i realitzada per Francesc Torras. Naturalment, és obra que requereix una atmosfera de misteri, i per tal d'aconseguir-la, massa llum fa nosa. Però creiem que l'escena restà com entelada i sovintment no es veien prou bé les cares dels actors. I en una obra psicològica, farcida de múltiples reaccions emocionals, la llum és un factor que cal jugar molt bé.

Encertats i ben dosificats els efectes sonors, a carrec de Josep Gili. Molt adequada la severa decoració de Ramon Ribalta i intel·ligent i acurada la direcció d'Emili Montserrat.

Resumint: un nou èxit de «Palestra» i la nostra felicitació als organitzadors d'aquesta III Setmana de la Joventut per haver-nos fet ofrena d'aquest espectacle, veritable delícia de l'esperit.

R. MUNNÉ I COLL

CAFE-RESTAURANTE SALAMERO

Centro Católico - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para
Banquetes y Fiestas Familiares

Gráficas Garrell - Teléfono 681 - Granollers

Duerma feliz con...
PIJAMA DOR-FEL

CAMISERIA-SASTRERIA

RIERA

PLAZA OLLAS, 18

Cáritas Parroquial

Contribuye con tu donativo al
sostenimiento de las Obras benéficas de la Parroquia.